

NASRETTİN HOCA

T.C.
ESKİŞEHİR
VALİLİĞİ

NASRETTİN HOCA

Editör
Murat KÜÇÜK

Çizer
Özgür UĞUZ

Tashih
Emine Bahar GÖKER

Baskı
Sistem Ofset - Ankara
Aralık 2010

ISBN:
978-605-363-742-4

www.eskisehir.gov.tr

Sevgili Çocuklar,

Nasrettin Hoca Eskişehirlidir. 1208 yılında Sivrihisar ilçemize bağlı Hortu Köyünde doğmuştur. Sivrihisar ve Konya'da eğitim görmüştür. 1284 yılında 76 yaşında vefat etmiştir. Mezarı, uzun süre yaşadığı Akşehir'dedir.

Nasrettin Hoca'nın adını ne zaman duysak, hayalimizde kocaman kavuğu; uzun, beyaz sakalları ile güler yüzlü, tatlı bir insan canlanır. Hemen tebessüm ederiz. Fıkraları bizleri güldürürken düşündürür. Fıkralarında toplumun eksik ve aksak yönlerini gösterir. İnsanları kalplerini kırmadan eleştirir. Şaşırtırken, eleştirirken aydınlatır. Hiçbir zaman alay etmez, küçümsemez. Nasrettin Hoca, hem millî, hem evrensel mizah kahramanımızdır.

Nasrettin Hoca, uygarlığımızda eşsiz yeri olan büyük bir bilgedir. O bir eğitimcidir. Hazırcevaplığıyla tanınır. Onun her durumda söyleyecek bir sözü vardır. Hepimizin çok sevdiği, okurken hem güldüğümüz hem düşündüğümüz o güzel fıkralarından bazılarını derledik. Sizler için bir kitap hazırladık. Bu kitabı beğeneceğinizi umuyorum. İyi okumalar diliyorum, hepinizin gözlerinden öpüyorum.

Mehmet KILIÇLAR
Eskişehir Valisi

AĞAÇTAN ÖTE YOL VAR

Çocuklar Nasrettin Hoca'yı çok seviyorlarmış. Hoca'nın da çocukları çok sevdiğini bildikleri için ona şaka yapmaktan çekinmiyorlarmış. Bu sefer niyetleri Hoca'nın çarıklarını alıp kaçmakmış. Bunun için de bir yolunu bulup Nasrettin Hoca'yı ağaca çıkartmaya karar vermişler.

Nasrettin Hoca çocuklara,

-Hayırdır çocuklar, söyleyin bakalım ne istiyorsunuz, diye sormuş.

Aralarından iki çocuk, Gülce ve Ali öne atılmış. Pembe yanaklı minik Gülce,

-Hocam, aramızda Nasrettin Hoca bu ağaca çıkabilir mi çıkamaz mı, diye iddiaya girdik, demiş.

Nasrettin Hoca, çocukların kendisini oyuna getirmek istediklerini anlamış ama belli etmemiş. Ağaca şöyle bir bakmış ve:

-Deneyelim bakalım, demiş.

Çocuklar hemen bağrıışmaya başlamışlar:

-Yaşa Nasrettin Hoca!

Hoca heybesini kenara koymuş ve çarıklarını çıkarmış. Ama

yere bırakmamış. Çocukların şaşkın bakışları arasında kuşağının arasına yerleştirmiş. Sonra ağaca tırmanmaya başlamış. Çocukların yüzleri asılmış. İtiraz etmişler.

-Aaa, Hocam! Ağaçta çarıkları ne yapacaksın?

Hoca hemen cevap vermiş:

-Belli mi olur çocuklar, belki ağaçtan öteye yol vardır. Yanımda bulunsun, yürür giderim...

ALLAH'IN İŞİNE BAK

Nasrettin Hoca bir sabah, güneş doğarken evinden çıkmış. Tarlaya doğru yola koyulmuş. Hava çok güzelmiş. Etrafına bakınırken yolun kenarında bir ceviz ağacı görmüş. Ağacın dibinde biraz uyumak istemiş. "Daha erken, burada biraz dinleneyim. Tarlaya sonra giderim.." diye düşünmüş. Heybesini başına yastık yapmış ve ağacın altına uzanmış. Tam uykuya dalacakken gözü, yerdeki kabaklara takılmış. Önce yerdeki kocaman kabaklara sonra da cevizlere bakmış. Kendi kendine:

-Ey Allah'im! İşin sorgulanmaz ama incecik sapın ucunda kocaman kabak, kocaman ağaçta ise küçücük ceviz var. Bu nasıl iş, demiş.

Bunu düşününce düşününce uykuya dalmış. Tam uykusunun en tatlı yerinde Hoca'nın kafasına ağaçtan pat diye bir ceviz düşüvermiş. Nasrettin Hoca can acısıyla uyanmış. Olanları anlamaya çalışırken, bir ceviz de omzuna düşmüş. Başını ve omzunu ovarken Hoca'nın aklına uyumadan önce düşündükleri gelmiş:

-Allah'im sen en iyisini bilirsin. Ya ağaçta cevizler yerine kabaklar olsaydı? Benim halim ne olurdu?

BENİM ÖLECEĞİMİ DE BİL!

Nasrettin Hoca, ormana odun kesmeye gider. Çıkıp bir dalın üstüne oturur. Sonra da oturduğu dalı kesmeye başlar.

Oradan geçen biri:

-Hocam ne yapıyorsun? Bindiğin dalı kesiyorsun. Şimdi yere düşeceksin, diye seslenir.

Hoca, köylünün sözlerine aldırılmaz. Dalı kesmeye devam eder. Az sonra da köylünün dediği gibi yere yuvarlanır.

Köylüye:

-Sen çok akıllı bir adammışsın, der. Benim düşeceğimi önceden bildin. O hâlde ne zaman öleceğimi de bilirsin.

GÜRÜLTÜ

Bir gün Hoca evinden çıkmış, çarşıya gidiyormuş. Yolda komşusuna rastlamış. Komşusu hemen söze girmiş:

-Hocam, dün gece sizin evde neler oldu? Önce sesler duyduk, ardından büyük bir gürültü. Neyin nesi bir türlü anlayamadık. Ne oldu Hocam, anlativer...

Hoca, karşılık vermek istememiş. Fakat adam peşini bırakmamış. Sormuş da sormuş. Artık Hoca dayanamamış:

-Bizim hanımla kavga ettik. Hanım öfkelendi. Cübbeme bir tekme attı, cübbem de merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Gürültü dediğin işte bu, demiş.

-Yapma Hocam. Hiç cübbe o kadar gürültü çıkarır mı?

Bunun üzerine Hoca öfkeli bir biçimde yanıt vermiş:

-Sen de amma üsteledin. Cübbenin içinde ben de vardım!

FİDAN

Nasrettin Hoca bir gün evinin bahçesine birkaç fidan diker. Fakat diktiği fidanları akşam söker. Ertesi sabah aynı fidanları yeniden bahçeye diker. Fidanları akşam tekrar söker. Hoca'nın yaptıklarını gören komşuları dayanamayıp yanına gelirler.

-Hocam, bakıyoruz; fidanları sabahları dikeyor, akşamları da söküyorsun. Bu nasıl iş, bir türlü akıl erdiremedik.

-Ah, hiç sormayın komşular... Baksanıza ortalık hırsızlardan geçilmiyor. Ne olur ne olmaz, insanın malı hep gözünün önünde olmalı!

HELVA

Bir gün Hoca'nın canı helva çekmişti. Ama parası yoktu. Bakkala gitti, yutkunarak sordu:

-Bakkalbaşı, sende un var mı?

-Var.

-Yağ ile şeker de var mı?

-Onlar da var.

-Bre birader, ne duruyorsun öyleyse, helva yapıp yesene!

HIRSIZIN HİÇ Mİ SUÇU YOK?

Nasrettin Hoca bir akşam yorgun argın eve dönmüş. Karnı çok açmış. Gözlerinden uyku akıyormuş. Hanımı hemen yemek hazırlamış. Birlikte yemek yemişler. Nasrettin Hoca hanımına o gün yaşadıklarını anlatmış, hanımı da komşularından söz etmiş. Nasrettin Hoca yemekten sonra hemen yatmış ve derin bir uykuya dalmış. Gece Nasrettin Hoca'nın hanımı bahçeden gelen tıkırtılara uyanmış, Nasrettin Hoca'yı dürtmüş:

-Uyan bey, dışarıdan tikir tikir sesler geliyor.

Nasrettin Hoca, uykusunun arasında:

-Kedilerdir hanım, endişelenme demiş; uyumaya devam etmiş.*

Nasrettin Hoca ve hanımı ertesi sabah çilli horozun yeri göğü inleten ötüşüyle uyanmışlar Ü..Ürü..Ü.. ÜÜÜÜ!..... Güzelce kahvaltılarını etmişler; kahvaltıdan sonra Nasrettin Hoca tarlaya gitmek için hazırlanmaya başlamış, heybesine eşyalarını yerleştirmiş, Karakaçan'ı almak için ahıra gitmiş. Bir bakmış ahırın kapısı açık! Merakla içeri girmiş Aaa!..Karakaçan içeride değilmiş! Karakaçan... Karakaçan...diye seslenmiş. Fakat sesine karşılık alamamış. Nasrettin Hoca hemen eve koşmuş, hanımına:

-Ahırın kapısını sen mi açık bıraktın, diye sormuş. Bu sırada hanımının aklına gece bahçeden duyduğu tıkırtılar gelmiş:

-Tüh, demiş. Demek gece duyduğum sesler ahırdan geliyormuş. Anlaşılan bahçemize hırsız girdi. Karakaçan'ı çaldı!

Nasrettin Hoca:

-Eyvaah, demiş. Öyle mi oldu dersin hanım? Sonra ,bir gören olmuştur diye komşularına sormaya gitmiş. Can sıkıntısı içinde herkese durumunu anlatmış. Kısa sürede Hoca'nın etrafında bir kalabalık toplanmış.

Nasrettin Hoca:

-Hırsız gören oldu mu, Karakaçan'ın sesini duyan oldu mu, diye herkese soruyormuş.

Komşuların her biri bir şey söylüyormuş:

-Hocam niye ahırın kapısına sağlam bir kilit takmadın demiş biri.

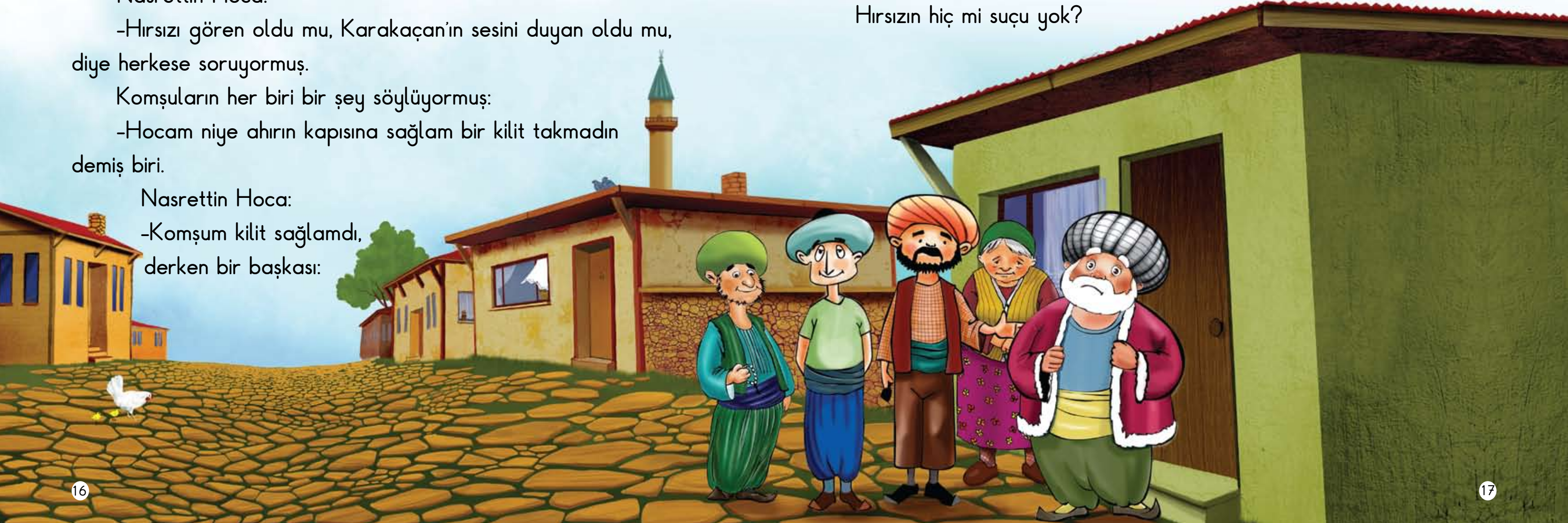
Nasrettin Hoca:

-Komşum kilit sağlamdı, derken bir başkası:

-Hocam, demiş, kusura bakma ama eşeğin çalınmasında en büyük suç senin. Çünkü doğru dürüst bir ahırın bile yok, kapısı penceresi yok, eski püskü bir ahır.

Nasrettin Hoca komşularının bu suçlamalarına daha fazla dayanamamış, kaşlarını çatmış ve etrafındaki kalabalığa demiş ki:

-Yahu komşular, demiş; iyi güzel de kabahatin hepsi benim mi? Hırsızın hiç mi suçu yok?

İNANMAZSANIZ ÖLÇÜN

Bir gün yolda iki komşusu Hoca'yı durdurmuş. Önce Hoca'ya hâl hatır sormuşlar. Sonra adamlardan uzun boylu olan:

-Hocam bizim merak ettiğimiz bazı şeyler var. Sana sorabilir miyiz, demiş. Hoca:

-Buyrun, sorun evladım. Bildiğim şeylerse elbet söylerim, demiş. Aslında adamların niyeti Hoca'ya cevaplayamayacağı sorular sorup onu zor durumda bırakmakmış.

Uzun boylu adam:

-Hocam, dünyanın ortası neresi, diyerek ilk sorusunu sormuş.

Nasrettin Hoca kendinden emin cevap vermiş:

-Eşeginin ayağını bastığı yer, dünyanın ortasıdır.

Adamlar, Hoca'nın cevabını pek beğenmemişler.

Uzun boylu adam alaylı alaylı:

-Doğru söylediğini nereden bileceğim, diye sormuş.

Nasrettin Hoca dudağını bükmüş:

-İnanmıyorsanız ölçün o zaman, demiş.

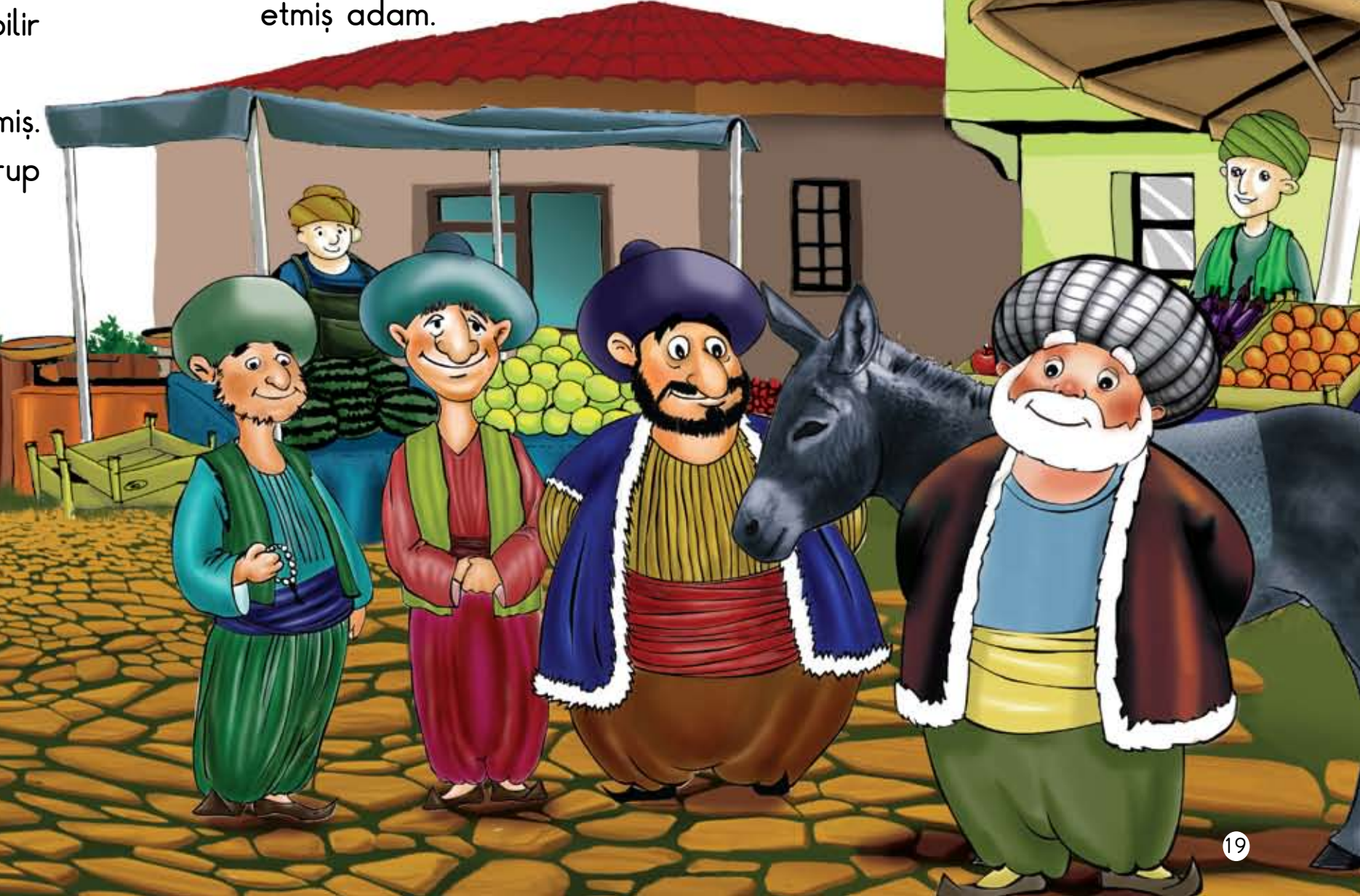
Adam ikinci sorusuna geçmiş:

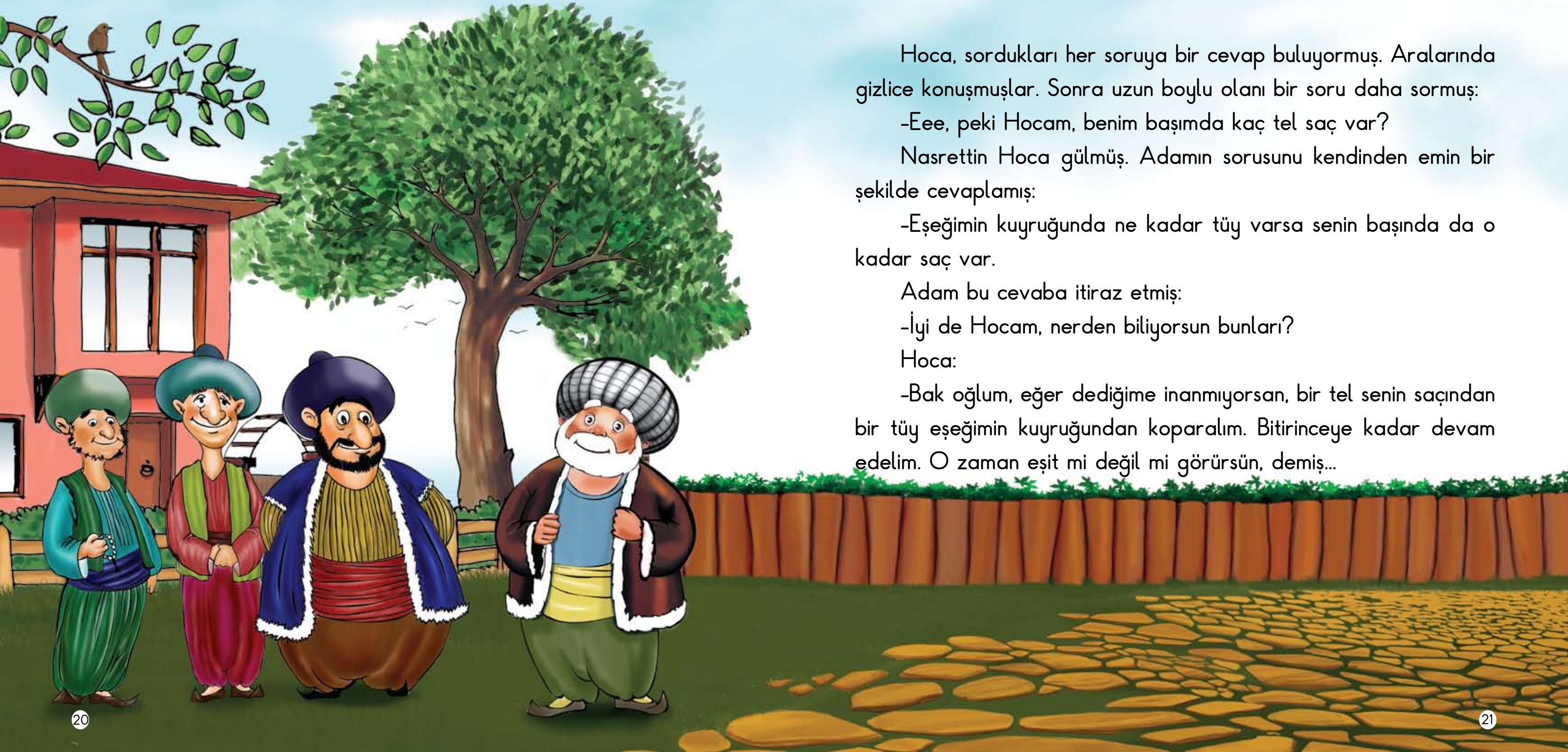
-Peki Hocam, gökyüzünde kaç yıldız var?

Nasrettin Hoca:

-Gökyüzündeki yıldızların sayısı eşeginin tüyleri kadar, demiş.

-Öyle şey olur mu Hocam, diyerek itiraz etmiş adam.

Hoca, sordukları her soruya bir cevap buluyormuş. Aralarında gizlice konuşmuşlar. Sonra uzun boylu olanı bir soru daha sormuş:

-Eee, peki Hocam, benim başımda kaç tel saç var?

Nasrettin Hoca gülmüş. Adamın sorusunu kendinden emin bir şekilde cevaplamış:

-Eşeginin kuyruğunda ne kadar tüy varsa senin başında da o kadar saç var.

Adam bu cevaba itiraz etmiş:

-İyi de Hocam, nerden biliyorsun bunları?

Hoca:

-Bak oğlum, eğer dediğime inanmıyorsan, bir tel senin saçından bir tüy eşeginin kuyruğundan koparalım. Bitirinceye kadar devam edelim. O zaman eşit mi değil mi görürsün, demiş...

KANDİL ve KAZAN

Kışın ortasında Nasrettin Hoca'nın arkadaşları, Hoca'nın evinde bir akşam yemeği yemek isterler. Bir plan hazırlayarak Hoca'nın yanına giderler.

İçlerinden biri:

-Hocam biz bir konuda anlaşamadık. Bize yardım eder misin, der.

Hoca:

-Neymiş o bakalım, diye sorar.

-Acaba Hoca akşam sabaha kadar şehrin dışında ateş yakmadan kalabilir mi, diye tartıştık. Bahse girdik. Ne dersin Hocam, gece sabaha kadar soğukta kalabilir misin?

Hoca hiç duraksamadan:

-Ne var bunda, elbette kalırım, der.

Arkadaşları hemen atılır:

-Hocam! Eğer gece soğukta sabaha kadar kalırsan sana güzel bir ziyafet vereceğiz. Ama yanında ısınacak hiçbir şey olmayacak. Yok eğer bekleyemezsen, sen bize bir sofraya donatacaksın tamam mı, derler. Hoca, bu şartı da kabul eder. Ertesi gece Hoca, soğuk, fırtına, kar demeden şehrin dışında sabaha kadar bekler. Bekler

ama soğuktan da neredeyse donacak hâle gelir. Sabah erkenden arkadaşları ile buluşur. Herkes, Hoca'nın sabaha kadar soğuğa dayanamayacağını düşünmüştür. Onu görünce ziyafeti kaçırdıkları için üzülmürler.

Hoca:

-Bahsi kazandım ama çok da sıkıntı çektim. Neredeyse donacaktım. Çok soğuk vardı. Fırtına hiç dinmedi. Sadece çok uzaklarda bir kandil ışığı gördüm, diyerek gece olanları anlatır.

Bunu duyan arkadaşları:

-Hah, derler. İşte bahsi kaybettin. Hani etrafında hiç ateş olmayacaktı? Ama sen mum ışığı ile ısınmışsın. Bahsi kaybettin. Hoca, uzaktan görünen mum ışığının kendisini ısıtmadığını söylese de arkadaşlarına kabul ettiremez. Çaresiz, onlara ziyafet vermeyi kabul eder. Ertesi akşam, Hoca'nın arkadaşları çorbalar, dolmalar, börekler hayal ederek neşeye Hoca'nın evine gelirler. Bir de bakarlar ki sofraya kurulu ama ortada yemek falan yok.

Hoca onlara:

-Sabredin, birazdan yemekler hazır olacak, der.

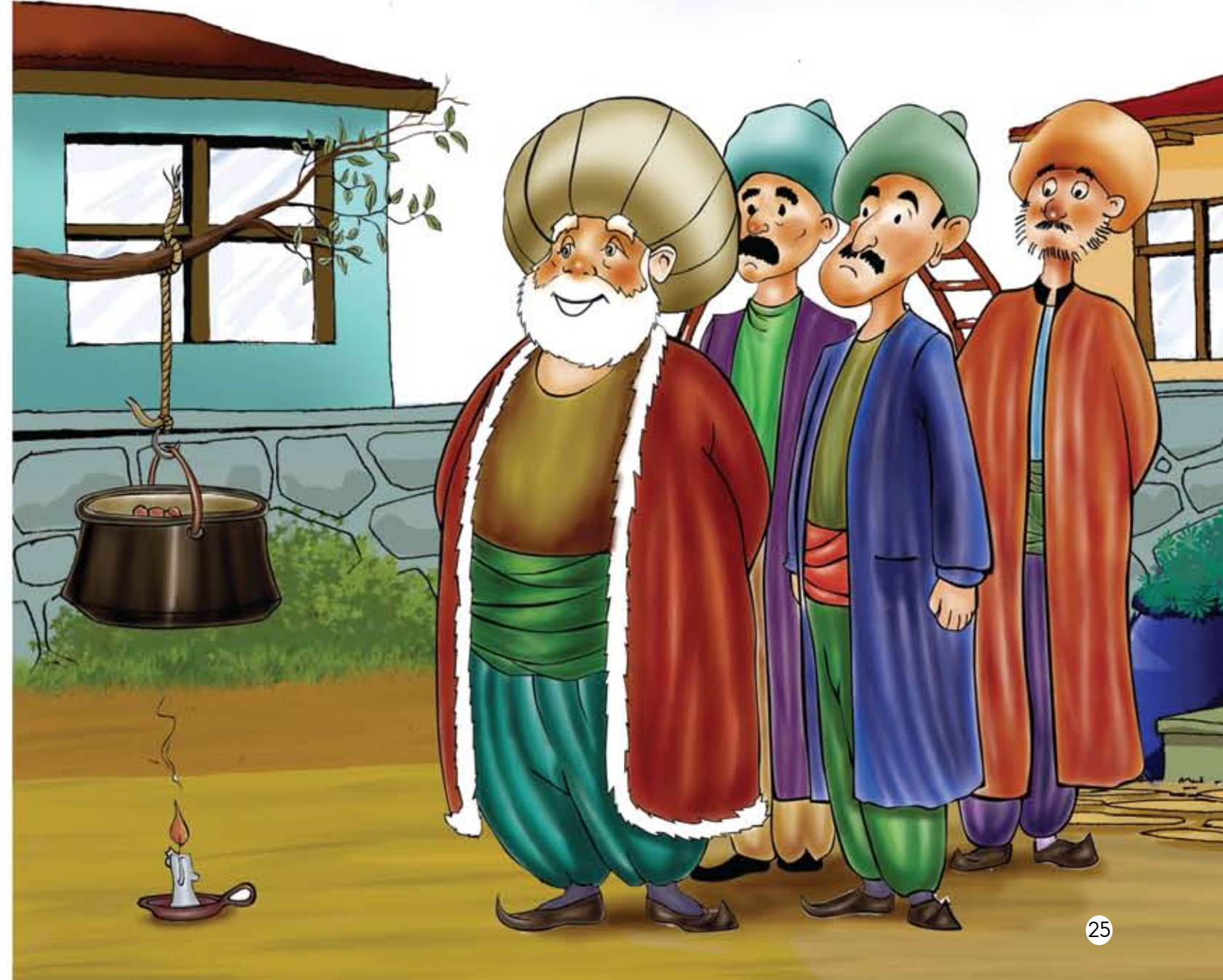
Aradan bir saat geçer, yemek yok. İki saat geçer, yemek yok.

-Yemek bahçede pişiyor. Gelin de pişip pişmediğine bakalım, der Hoca.

Bir de ne görsünler! Hoca bir ağacın dalına yemek kazanı asmış. Yere de bir mum koymuş, kazanı kaynatmaya çalışıyor. Çok şaşırırlar.

-Aman Hocam, bir mumla bu koskoca kazan kaynar mı hiç, diye sorduklarında, Hoca şu cevabı verir:

-Elbette kaynar. Dün gece ben şehrin bir ucundan gelen mum ışığı ile ısındım da bu mum bu kazanı neden kaynatmasın?

KAZAN DOĞURDU

Hoca'nın hanımı bir gün, büyük bir kazana ihtiyaç duyar. Ama evlerinde uygun bir kazan bulamaz.

Hanımı, Hoca'ya:

-Efendi, git de komşudan kazan isteyiver, der.

Hoca komşusunun kapısını çalar. Kapı açılınca Hoca ezile büzüle:

-Komşum, şey, şu sizin kazanı bize ödünç verebilir misiniz? Hanım bulgur kaynatacak da, der.

Meğer Hoca'nın komşusu cimrinin biriymiş.

-Veririm Hocam, veririm. Ama işi bitince hemen getir, diye Hoca'yı sıkı sıkı tembihler.

Hoca bu sözden çok incinir ama hiç belli etmez. Hoca'nın hanımı işi bitince Hoca'ya kazanı verir:

-Tamam bey, kazanın işi bitti, geri götürebilirsin, der.

Hoca kazanın içine bir tencere koyarak komşusunun evine gider. Komşusu kazanın içindeki tencereyi görünce merakla sorar:

-Hayrola Hocam! Bu tencere de ne böyle?

-Hiiç! Senin kazan doğurdu da, diye cevap verir Hoca. Bu sözleri duyan cimri komşunun sevinçten gözleri parlar. Tencereyi de kazanı da alır. Teşekkür bile etmez.

Aradan epey bir zaman geçer. Hoca tekrar kazana ihtiyaç duyar. Komşusuna gidip kazanını ister. Komşusu, "Galiba bizim kazan tekrar doğuracak." diyerek sevinir. Hemen kazanı Hoca'ya verir. Aradan günler, haftalar geçer. Hoca kazanı geri götürmez. Açıkgöz komşu kaygılanır.

"Umarım kazana bir şey olmamıştır." diye düşünür. Gider, Hoca'nın kapısını çalar.

-Hocam, hani şu benden aldığın kazan var ya... Onu geri alabilir miyim? diye sorar.

Hoca üzgün üzgün bakar:

-Ah komşum ah! Üzülmeysin diye gelip söylemedim.

Başın sağolsun. Senin kazan öldü, der.

Komşusu öfke ve şaşkınlıkla sorar:

-Aman Hocam! Güldürme beni, kazan hiç ölür müymüş? Hoca komşusuna gülümseyerek bakar ve şu cevabı verir:

-A benim akıllı komşum! Kazanın doğurduğuna inanıyorsun da öldüğüne neden inanmıyorsun?

MEKTUP

Nasrettin Hoca bir gün çalışmak için tarlasına gidiyormuş. Bu sırada birinin kendisine seslendiğini duymuş. Durup arkasına bakmış. Bir adam cebinden bir mektup çıkararak Nasrettin Hoca'ya göstermiş:

-Hocam, ben aylardır başka ülkede yaşayan bir yakınımdan mektup bekliyordum. Gözlerim yollardaydı. Bugün beklediğim mektup geldi.

-İyi ya, gözün aydın, demiş Nasrettin Hoca.

-Ama benim okuma yazmam yok, demiş adam. Mektubu okuyamadım.

Nasrettin Hoca:

-Komşularından hiç okuma yazma bilen yok mu, onlara okutsaydın, diye sormuş.

Adam üzgün bir sesle cevap vermiş:

-Olmaz olur mu Hocam, elbette okuma yazma bilen komşum var. Ama bu mektubu okuyamıyor.

Nasrettin Hoca, Allah Allah diyerek başını kaşımış.

Adam anlatmaya devam etmiş:

-Üç gündür çalmadığım kapı kalmadı, en sonunda "Okusa okusa bu mektubu Nasrettin Hoca okur.", dediler. Ben de seni aramaya başladım. Önce evine gittim. Hanımın tarlada olduğunu söyledi. Tarlaya gidiyordum ki seni gördüm.

Nasrettin Hoca, insanlara yardım etmeyi severmiş. Adamın uzattığı mektubu almış. Fakat eline alır almaz bu mektubun yabancı bir dille yazıldığını görmüş. İnsanların mektubu bu yüzden okuyamadıklarını anlamış. Ne yazık ki kendisi de bu dili bilmiyormuş. Adama bunu nasıl söyleyeceğini düşünmeye başlamış. Adam Nasrettin Hoca'nın bu sıkıntısından habersiz:

-Hocam sen bilgilisin, kültürlüsün. Bunca yolu senin için geldim. Haydi oku şu mektubu da beni sevindir, demiş.

Nasrettin Hoca bir süre mektuba baktıktan sonra üzgün bir sesle:

-Ben bu mektubu okuyamam, demiş. Çünkü bu mektup yabancı bir dille yazılmış. Sen bu dili bilen birini bulmalısın.

Günlerdir mektubu okuyacak birini arayan adam, Nasrettin Hoca'nın söylediklerine çok sinirlenmiş:

-O kadar yolu bunun için mi geldim yani, demiş. Mektubu Hoca'nın elinden almış. Nasrettin Hoca'ya:

-Sen nasıl Hocasın? Bir mektubu bile okuyamıyorsun! Başındaki kavuktan utan, diye çıkışmış.

Nasrettin Hoca adamın anlayışsızlığına kızmış. Başındaki kavuğu çıkarıp adama uzatmış:

-Marifet kavuktaysa al sen oku, demiş.

NE ÇEKTİĞİMİ GÖRÜN

Nasrettin Hoca'nın huysuz bir eşegi vardı. Eşegin huysuzluğundan bıkan Hoca, onu satmaya karar verdi. Eşegi zar zor pazara götürdü. Satması için onu hayvan cambazına teslim etti. Ama eşek, alıcıları yanına hiç yaklaştırmadı. Kimini ısırdı, kimini çiftledi; alıcıların hepsini kaçırttı. Hayvan cambazı çaresiz kaldı. Eşegi satamayacağını anladı. Eşegi götürüp Hoca'ya teslim etti.

Hoca'ya:

-Senin eşek çok huysuz Hocam, bu eşegi kimse satın almaz, dedi. Hoca çaresiz eşegi aldı.

Hoca:

-Aslında ben onu satmak için getirmemiştim. Herkesin bu eşekten neler çektiğini görmesini istemiştim, dedi.

PEŞİN PARA

Nasrettin Hoca bir komşusundan ödünç para almıştı. Borcunu vaktinde ödeyemedi. Alacaklı, bir gün kapısını vurdu:

-Kusura bakma Hoca Efendi, alacağımı istemeye geldim.

Nasrettin Hoca'nın o anda kesesinde bir akçesi bile yoktu.

Komşusuna:

-Bak, şu bahçenin kenarındaki çalılar görüyor musun?

Buradan geçen koyunların yünleri bu çalılara takılacak. Bu yünleri toplayacağım. Eğritip iplik yaptıracağım. İpliği satıp sana borcumu ödeyeceğim, dedi.

Nasrettin Hoca'nın yine şakalaştığını sanan komşusu gülmeye başladı:

-İlahi Nasrettin Hoca!

Nasrettin Hoca alacaklının güldüğünü görünce demiş ki:

-Peşin parayı görünce nasıl da gülersin değil mi?

TARTI

Hoca, aldığı iki kilo eti eve göndermiş. Eti götüren çocuğa:

-Aman oğlum, unutma! Hanıma söyle, bu etle yemek yapsın, demiş.

Hoca'nın hanımı eti almış. Güzel bir yemek yapmış. Öğle saatinde komşular gelmişler. Hoca'nın hanımı, nezaket olsun diye komşuları yemeğe davet etmiş. Komşular oturmuşlar, yemeği bir güzel yemişler. Hoca, akşam eve gelmiş. Sofraya oturmuş. Bakmış sofrada yalnız bulgur pilavı var. Öfkelenip karısına bağırması:

-Hanım, hani bizim et yemeği nerede?

Karısı:

-Hiç sorma bey. Senin gönderdiğin eti kedi yedi, demiş.

Hoca sofradan fırlamış. Eline bir sopa almış ve kediyi aramaya başlamış. Kediyi bulmuş. Bulmuş ama pek şaşırması. Çünkü bildiği sıska, zayıf kedi karşısında duruyormuş.

-Eti bu mu yedi, diye karısına sormuş.

Karısı:

-Evet, bu utanmaz yedi, diye karşılık vermiş.

Hoca, inanmayan gözlerle karısına bakmış. Sonra mutfağa koşmuş. Teraziyi almış, bir kefesine kediyi, bir kefesine de ağırlıkları koymuş. Kedi tastamam iki kilo gelmiş. Bunun üzerine Hoca, karısına sormuş:

-Hanım hanım! Bizim kedi iki kilo geldi. Bizim et de iki kiloydu. Öyleyse bu tarttığım kediyse et nerede? Yok, bu tarttığım et ise, kedi nerede?

YA TUTARSA?

Nasrettin Hoca güzel bir yaz sabahı evinden çıkıp tarlasına gitmiş. Öğlene kadar çalışmış. Hava çok güzelmiş. Tarladaki işleri bitince gölün kıyısını gezerek evine gitmeye karar vermiş. Çimenler yemyeşil, göl masmaviymiş. Kuşlar 'cik cik' diye ötüyormuş. Hoca, gölün kıyısına oturmuş. Karnının açlığını fark etmiş. Yanında hanımının tarlada yemesi için hazırladığı yemekler varmış. Torbasından yemeğini çıkarmış. Yemeğinin yanında bir çömlek yoğurt varmış. Hoca bir güzel karnını doyurmuş. Sonra çömlekteki yoğurdu kaşık kaşık göle dökmeye başlamış.

Yoldan geçen bir adam Hoca'yı görmüş:

-Hayrola Hocam, yoğurdu göle niye döküyorsun, diye sormuş.

Hoca adama gülümsemiş:

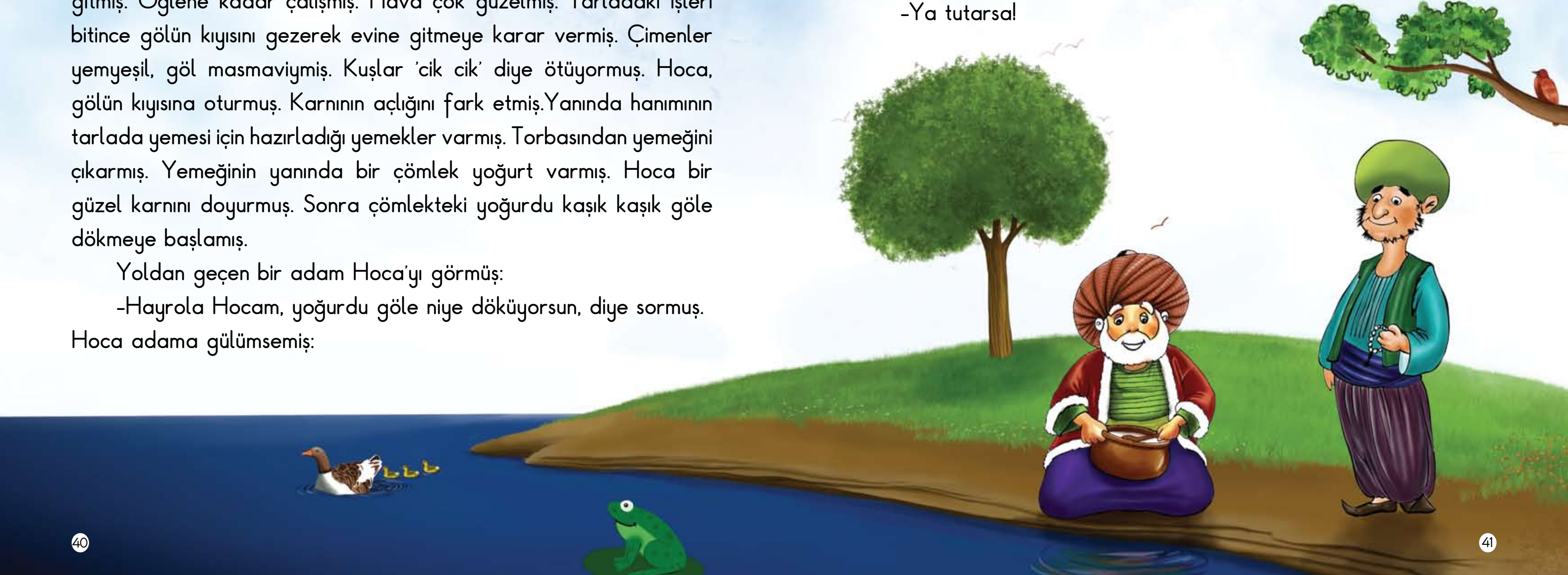
-Gölü mayalıyorum, görmüyor musun?

Adam alaylı alaylı gülmüş.

-İlahi Hocam, göl hiç maya tutar mı?

Nasrettin Hoca, öyle deme komşum, demiş ve eklemiş:

-Ya tutarsa!

ÇOCUKLUĞUNU ÖZLEYEN KAVUK

Bir gün hava çok sıcakmış. Hoca boncuk boncuk terliyormuş. Derken sokakta oynayan çocukları görmüş. Biraz serinlemek ve çocukları seyretmek için bir ağacın altına oturmuş. Cebinden mendilini çıkararak terini silmiş. Kahkahalar atarak oynayan çocukları izlemeye dalmış...

Hoca, çocukları izlerken mahallenin en yaramaz çocuğu Ali, ağacın arkasından gizlice yaklaşmış ve Hoca'nın başındaki kavuğu kapmış. Hoca ne olduğunu anlayamadan Ali, kavuğu arkadaşlarına götürmüştü. Çocuklar kavuğu birbirlerine atarak oynamaya başlamışlar. Hoca, kavuğunu geri almak için onlara doğru koşmuş. Çocuklar Hoca'nın geldiğini görünce dört bir yana dağılmışlar. Hoca, kavuğu elinde tutan çocuğa yaklaşıncaya, çocuk kavuğu diğer arkadaşına atıyormuş. Kavuk böylece sürekli el değiştiriyormuş.

Hoca'nın oradan oraya koşturduğunu gören mahalleli, Hoca'ya yardım etmek istemiş ama hiçbiri çocukları yakalayamamış. Bu kovalamaca uzun süre devam etmiş. Hoca, nefes nefese kalmış, dizlerinin üstüne çökmüş. Bir süre dinlendikten sonra kavuksuz olarak eve dönmüş. Hanımı onu böyle görünce çok şaşırmış:

-Bey, sen kavuğunu hiç başından çıkarmazdın. Hayrola, bir şey mi oldu? Kavuğun nerede, diye sormuş.

Nasrettin Hoca gülümseyerek hanımına cevap vermiş:

-Sorma hanım, benim kavuk çocukluğunu özlemiş, şimdi komşu çocukları ile sokakta oyun oynuyor.

T.C.
ESKİŞEHİR
VALİLİĞİ

www.eskisehir.gov.tr

ISBN: 978-605-363-742-4